

Stilling nu var saaledes, som han maatte formode efter min Udtalelse i Gaar. Jeg maa først bemærke, at Resolutionen af 1. Februar 1910 findes som Bilag til Reduktionsforslaget af 1910. Landboforeningernes Repræsentanter, der udgjorde det Udvalg, som fremskaffede det Forslag, som det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) forelagde for Tinget, vare altsaa kendte med denne Resolution, eftersom de have taget den op som Bilag til Reduktionsforslaget. Dertil kommer, at Landboforeningerne nu igen have udtalt sig saaledes, som jeg i Gaar refererede. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes man har behandlet Sagen, skal jeg oplæse, hvad der staar i Indledningen til Landboforeningernes Skrivelse. Det hedder der: „I Anledning af det høje Ministeriums Skrivelse af 7. August d. A. angaaende eventuelle Ændringer og Skærpselser til Husdyrloven af 23. Maj 1902 tillader man sig at meddele, at Sagen har været udsendt til de provinsielle Fællesforeningers Erklæring; derefter er den bleven drøftet ved Møder i De samvirkende danske Landboforeningers Forretningsudvalg. Efter at Sagen saaledes har været underkastet ret omfattende Drøftelser, tillader man sig som Svar paa Ministeriets ovennævnte Skrivelse at meddele følgende“, og saa kommer altsaa de Henstillinger, der ere knyttede til Reduktionsforslaget, og som ere holdte i Form af almindelige Bemærkninger. Det er dette rent formelle, der har gjort, at jeg ikke har fundet det rigtigt at vedhæfte dem som Bilag til det Lovforslag, jeg har fremsat for det høje Ting. Jeg tror ikke, at det formelt set vilde være rigtigt af mig at gøre det. Jeg forstaar meget vel, at det maaske kunde have hindret adskillige skarpe Udtalelser; i alt Fald kunde det have hindret det ærede Medlem fra Sønder Vinge i at fare saa grumt frem mod mig, som han gjorde. Jeg tillod mig en lille Ripost i den Anledning i Gaar, og det har foranlediget det ærede Medlem til at indstudere nogle Sprogbloster, som jeg ganske skal skænke ham, jeg skal hverken spilde det ærede Medlems eller det høje Tings Tid paa at analysere disse Buketter.

Det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) standsede ved Spørgsmaalet om Adgangen til at fremstille een Kø af 6 og henviste til, hvorledes man praktisk har ordnet sig i Aalborg Amts Landboforening. Der er jo her Tale om en Detail, som vi udmærket godt kunne komme overens om; det er der ikke Spor af Tvivl om. Jeg har

kun villet markere, at man skal sætte Grænsen ned til fire; hvor der er Tale om at præmiere en enkelt Kø af en lille Besætning, der bør Grænsen være 4. Hvordan man saa vil forholde sig overfor Besætninger paa 6—7—10 Køer, hvor man nu vil sætte den næste Grænse, det kunne vi forhandle om. Men jeg mener, at det ikke er rigtigt — og at man i alt Fald ikke skal skilte med Husmandsinteresse derved — at opretholde Tallet 6 som det naturlige Tal paa en Besætning, hvorfra man kan møde med een Kø til Præmieæskning. Det er det, jeg protesterede imod; det er ikke i Husmændenes Interesse, aldeles ikke. Tværtimod!

Det ærede Medlem fra Sønder Vinge (Rasmus Hansen) sagde, at han havde fremlagt klare, uomstødelige Beviser, og at jeg havde maattet tie til dem. Jeg vil blot sige til det ærede Medlem, at det er ikke Beviser, han har fremsat. Nu er det ogsaa en egen Sag at hævde, at man fremsætter Beviser, ligesom det er en egen Sag at kræve Beviser; det kan slet ikke lade sig gøre under en saadan Forhandling at komme med Beviser, og det er ikke det, det drejer sig om. Det ærede Medlem har ikke fremlagt Spor af Beviser, han har fremsat en Række Paastande og har formuleret nogle ret skarpe Angreb baade af saglig og af personlig Art. Det er det ærede Medlems Bidrag til denne Diskussion, men Beviser har det ærede Medlem ikke fremsat. Det ærede Medlem kan have sit Syn paa Tingene, et Syn, der paa afgørende Punkter gaar stik imod det, som Landboforeningernes Ledelse har givet Udtryk overfor Landbruksministeren. Men det ærede Medlem maa ikke fortænke mig — mig, der ikke gør mig til af min Sagskundskab paa dette specielle Omraade, i saa Henseende vil jeg ikke føle mig for stor til at komme til det ærede Medlem — i, at jeg henvender mig til Landboforeningernes Repræsentation. Det er nu en Gang den, saadan som den har dannet sig ud af Landboorganisationernes Valg, man maa henvende sig til, og ikke til det ærede Medlem. Det ærede Medlem maa finde sig i at være i den Situation, hvori han er, nemlig at komme bagefter og kritisere og ikke være den, som jeg skal henvende mig til i første Linie.

Der er altsaa her Tale om en principiel Uoverensstemmelse, og det ærede Medlem har for saa vidt Støtte af det ærede Medlem fra Halvrømmen (C. Sørensen) med Hensyn til sin Modstand mod, at Tilskuddet til Kvægavlforeningerne er